

Comunitat Cristiana Mare de Déu del Lledó

Pg/ Caputxins 24 Tel 977600349 WWW. parroquialledovalls.cat

Valls 20 agost 2017 N. 916

JESÚS ÉS DE TOTS

Una dona pagana pren la iniciativa d'acudir a Jesús, encara que no pertany al poble jueu. És una mare angoixada que viu patint amb una filla «maltractada per un dimoni». Se'n va a trobar Jesús cridant: «Senyor, fill de David, tingues pietat de mi». La primera reacció de Jesús és inesperada. Ni tan sols s'atura per a escoltar-la. Encara no ha arribat l'hora de portar la Bona Notícia de Déu als pagans. Com que la dona insisteix, Jesús justifica la seva actuació: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel». La dona no es fa enrere. Superarà totes les dificultats i resistències. En un gest audaç es prostra davant Jesús, deté la seva marxa i, de genolls, amb un cor humil, però ferma, li dirigeix un sol prec: «Senyor, ajuda'm». La resposta de Jesús és insòlita. Encara que en aquesta època els jueus deien amb tota naturalitat «gossos/cadells» als pagans, les seves paraules resulten ofensives a les nostres oïdes: «No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als cadells». Reprement la seva imatge de manera intel·ligent, la dona gosa de terra estant corregir Jesús: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos». La seva fe és admirable. Segur que a la taula del Pare es poden alimentar tothom: els fills d'Israel i també els «gossos/cadells» pagans. Jesús sembla pensar només en les «ovelles perdudes» d'Israel,

però també ella és una «ovella perduda». L'Enviat de Déu no pot ser només dels jueus. Ha de ser de tothom i per a tothom. Jesús es rendeix davant la fe de la dona. La seva resposta ens revela la seva humilitat i la seva grandesa: «Dona, quina fe que tens. Que sigui tal com vols». Aquesta dona està descobrint a Jesús que la misericòrdia de Déu no exclou ningú. El Pare bo està per damunt de les barres ètniques i religioses que traçem els humans. Jesús reconeix la dona com a creient, tot i que viu en una religió pagana. Fins i tot hi troba una «fe gran», no la fe petita dels seus deixebles, als quals recrimina més d'un cop com a «homes de poca fe». Qualsevol ésser humà pot acudir a Jesús amb confiança. Ell sap reconèixer la seva fe, encara que visqui fora de l'Església. Tots hi podran trobar un Amic i un Mestre de vida. Els cristians hem d'alegrar-nos que Jesús segueixi atraient avui tantes persones que viuen fora de l'Església. Jesús és més gran que totes les nostres institucions. Ell segueix fent molt de bé, fins i tot a aquells que s'han allunyat de les nostres comunitats cristianes. **José Antonio Pagola**

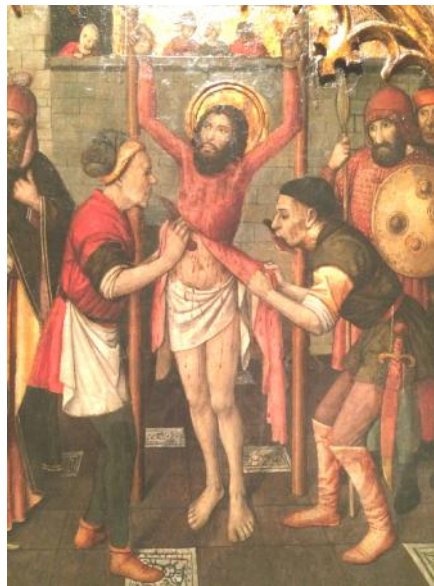
HORARIS D'ESTIU

Hores de despatx parroquial: de dilluns a divendres a les 7 de la tarda
(una hora abans de la Missa de 8)

Les Misses són:
Dies feiners a les 20h.
Festius a les 11:30h. i 20h.

Monestir de les Mínimes:
feiners a les 8 del matí i festius a les 10h.

SANT BARTOMEU

Sí, el proper dijous dia 24, és la festa de Sant Bartomeu Apòstol. L'apòstol que apareix en l'evangeli amb el nom de Natanael i que Felip li anuncia la trobada amb Jesús de Natzaret, i ell tot desconfiant li diu: Dius que és de Natzaret? Què en pot sortir res de bo d'aquell poble? Però de fet tots dos s'encaminen a trobar-se amb Je-

sús, i quan Jesús el té al davant li diu: Mireu, un Israelita digne d'aquest nom, un home que no enganya. Quan Natanael sent aquestes paraules de la boca de Jesús va quedar tot trasbalsat i li pregunta a Jesús de què el coneix. Llavors Jesús li diu: quan Felip t'ha vingut a trobar ja t'havia vist sota la figuera. I és en aquest moment que Natanael reconeix Jesús com el Messies, el Fill de Déu, el Rei d'Israel. Jesús encara li diu: Natanael veuràs encara coses més gran. A partir d'aquell moment Natanael o Bartomeu, tot seguint el Mestre de Natzaret, va anar descobrint els signes del nou Regne que Jesús ens porta, d'aquesta manera va anar confirmant la seva fe en Jesús, fins que més enllà de la Resurrecció, rebrà la capacitat de morir deixant-se llevar la pell per fidelitat a l'Evangeli que ell havia predicat. Que Sant Bartomeu testimoni de la Bona Nova intercedeixi davant el Mestre perquè no defallim en la nostra fe.

ENCARA ELS MÀRTIRS

El P. General dels Missioners Claretians el P. Mathew Vattamattam, CMF escriu una carta a tots ells i els diu entre altres punts aquest: *La nostra vocació missionera està tallada de la mateixa roca en la qual va ser tallada la vocació del nostre Fundador, St. Antoni Maria Claret i dels màrtirs heroics. La nostra consagració al Senyor és la clau per entendre i viure el misteri de la vida, el sofriment, la persecució i la mort, abraçant-los amb amor i posant-los al servei de la vida. Igual que ells -el P. Claret i els nostres màrtirs- nosaltres també haurem de ser "missioners fins a la fi" a la manera d'Aquell que "havent estimat als seus els va estimar fins al final" (Jn 13, 1). La història ha marcat el nostre carisma amb la sang de molts màrtirs que van proclamar que no hi ha major amor que el d'aquell que dona la seva vida pels seus amics (cf. Jn 15, 13).*

DIUMENGE XX DURANT L'ANY

ORACIÓ INICIAL

Oh Déu, vós heu preparat béns invisibles per als qui us estimen; infoneu el vostre amor als nostres cors, perquè, estimant-vos en tot, aconseguim allò que vós ens prometeu, que és més que tot el que podem desitjar. Pel vostre Fill, Jesús i Senyor nostre. Amén.

SALM 66

*Lloeu-lo tots els pobles,
lloem tots els Senyor, (2)*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi,
que ens faci veure la claror de la seva mirada.

La terra coneixerà els teus designis i tots els pobles veuran la salvació.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig: tu governes les nacions amb justícia i guies els pobles de la terra.

La terra ha donat el seu fruit: el Senyor, el nostre Déu, ens beneeix. Que Déu ens beneeixi i que el venerin d'un cap a l'altre de la terra!

PREGÀRIES

Senyor, ens apuntem a la pregària que ha fet la dona Cananea:

Ajuda'ns a no defallir mai i ser perseverants fins al final.

Tu vas escoltar-la i vas guarir la seva filla:

Guareix les nostres ferides i purifica'ns dels nostres egoïsmes.

Ella no era del poble d'Israel però tenia una fe gran:

Senyor fes que no perdem mai la fe i que en siguem testimonis vius.

Senyor beneeix les famílies amb problemes de feina i salut:

Que recuperin la salut i sapiguem socórrer els necessitats.

Encara estem en temps de vacances, però no tots poden fer-ho:

Que sapiguem aprofitar el descans i ser benivolents amb els qui no poden fer-ho.

Per les víctimes del terrorisme al nostre país i arreu:

Que amb l'esforç de tots aconseguim la pau i la concòrdia entre els pobles.

ORACIÓ FINAL

Aquest sagrament, Senyor, ens ha fet participar de Crist, el vostre Fill; feu que esdevinguem semblants a ell a la terra i que merescuem de compartir amb ell la vida del cel. Vós que viviu i regneu pels segles dels segles. Amén.

COM ANEM PER LA NOVA TAULADA?

Tal com a vegades diem, a tota pastilla. No ens podem trepitjar però ens cal anar accelerant el ritme, per acabar d'enrajolar el terra, i posar el fals sostre a cuina i rebost. Ara estem amb aquestes, hi ha gent treballant però a vegades no podem córrer més del compte, per més que volguéssim. Mentre també ja hem deixat desmuntades totes les prestatgeries i pintats els prestatges protegint-los d'aquesta manera contra accions nocives, desmuntem la campana de fums de la cuina i aires condicionats per a tornar-ho a instal·lar al seu lloc. El temps ens empeny... per a tenir-ho a punt ben aviat.

A LA HUMANITAT, MENTRE UNS TENEN MOLT ALTRES ENCARA PASSEN GANA

Els mitjans només se'n fa ressò quan passa una cosa extrema. A nivell dels que emigren a Europa d'altres països de l'altra banda del Mediterrani, ara es troben amb "competències" o "incompetències" amb rivalitats dels qui volen socórrer, i no els deixen, amb nom de no sé qui mentre molts s'ofeguen dins el mar. Valga'm Déu! Al Prat vaga, mentre els usuaris d'aeroport, i sempre passa a l'estiu, han de fer unes cues que són inhumanes i que penses jo no agafó mai l'avió. Països africans que algun periodista ha visitat i es troba amb poblacions amb una gran misèria, per no dir de nacions de l'Amèrica Llatina, que mentre els polítics criden uns més que els altres la població humil viu en la misèria. Qui es desplaça, qui deixa el seu país per la misèria que passa, va a la recerca de pau i benestar. Llavors apareixen les barreres!

SANT ROC

Aquest dimecres passat, dia de mercat, vaig anar a predicar el sermó de festa major a Masmolets, era la seva festa major. En arribar ja hi havia gent esperant al volant de l'església parroquial, a la placeta que hi ha al davant. La banda de tambors de la Germandat del Sant Crist de Lepant, alguns components, estaven allí per animar la festa. No hi va faltar el repic de campanes que cada any volen superar els minuts que la campana volteja i deixa anar el seu so festiu. Poc a poc van anar arribant la feligresia majoritàriament els que hi passen allí l'estiu. A l'interior del temple tot estava a punt i vam iniciar l'Ofici de Festa Major. Presidia el Sr. Rector Mn. Ignasi acompanyat de Mn. Pere Joan i un servidor. Cants i lectures, l'Evangeli vaig triar aquell fragment de Mateu que narra la pregunta que fan els deixebles de Joan Baptista, que estava empresonat, a Jesús: Ets el Messies o n'hem d'esperar un altra? Llavors Jesús els va donar una resposta amb fets ben concrets i que són obra del nou Regne que ha portat a la terra. "Aneu a anunciar a Joan el que sentiu i veieu: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova. I feliç aquell qui no em rebutjarà! Vaig voler remarcar les obres de la Bona Nova de Jesús que el mateix Sant Roc va portar a terme en la seva vida. Ell, Sant Roc pelegrí a Itàlia, es va dedicar en cos i ànima a socórrer els ferits per la lepra, epidèmies, pestes... Portant consol i esperança als més afligits i rebutjats de la societat, eren els anys de 1350, on els recursos humans eren molt limitats i no hi havia els avanços medicinals que tenim avui. Tanta va ser la dedicació i proximitat de sant Roc amb els pobres, que ell va morir també víctima del contagi. Donar la vida pel pròxim aquest és l'exemple que ens deixa sant Roc. Va fer possible que retornessin a la vida sana molts dels qui ell havia cuidat. Complia així la Bona Nova de Jesús, els cecs hi veuen, els coixos caminen, i els pobres reben l'anunci de la Bona Nova...

P. Joan